

Arrest

nr. 159 613 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit de Mongoolse hoofdstad Ulaanbatar. Op 23 oktober 2003 huwde u de Mongoolse man B.(...) B.(...) in Ulaanbatar. Op 20 oktober 2003 beviel u van uw zoon B.(...) E.(...). Sinds een zestal jaren voor uw vertrek uit Mongolië werkte u als arbeidster in de Chinese textielfabriek "TMG". Uw echtgenoot werkte als taxibestuurder. Uw echtgenoot kampte met alcoholproblemen. Als hij dronken was, werd hij agressief en sloeg hij u. In juni 2005 werd u zo hard geslagen door uw echtgenoot dat u niet meer rechtop kon staan. Uw echtgenoot diende u hierop een pijnstillend middel via een inspuiting toe in de arm. Toen uw arm ernstig gezwollen raakte, liet u zich opnemen in het ziekenhuis. U waarschuwde uw

echtgenoot dat u een klacht zou indienen bij de politie. Sindsdien werd alle contact tussen u en uw echtgenoot verbroken. Jullie blijven echter officieel getrouwd. U stopte met werken bij het bedrijf TMG omdat de arbeidsomstandigheden er slecht waren. U besloot in het buitenland te gaan werken. Op 10 augustus 2007 reisde u in functie van een arbeidsovereenkomst naar via Rusland naar Tsjechië. U kon er aan de slag als arbeidster in de Tsjechische textielfabriek "Jitex" gelegen in de stad Pisk. In oktober 2008 vervoegde uw zoon u ginds. In maart 2009 werd dit bedrijf failliet verklaard waardoor u uw job verloor. U hebt nooit asiel aangevraagd in Tsjechië. Via een Oekraïense mensensmokkelbende vernam u dat u makkelijk naar België kon gaan om daar te werken. U wilde ook een beter leven voor uw zoon. U hoopte dat hij een kans kreeg om te studeren. U reisde nog dezelfde maand per wagen naar België. Bij uw aankomst in België vroeg u hier op 21 april 2009 een eerste keer regularisatie om humanitaire redenen aan. Deze werd geweigerd. In de loop van 2011 vroeg u opnieuw regularisatie aan. Ook deze werd geweigerd. In het jaar 2013 werd u ernstig ziek. U hebt een ernstige nieraandoening. In de toekomst zal u een niertransplantatie moeten ondergaan. Heden moet u driemaal per week aan de nierdialyse. Een aanvraag tot medische regularisatie werd echter ook geweigerd. U bent hiertegen nog steeds in beroep bij de Raad van State. U vreest nu bij uw terugkeer naar Mongolië niet te kunnen rekenen op een adequate behandeling voor uw nierziekte. U vreest dat u in Mongolië evenmin een donor zal vinden wanneer u een niertransplantatie moet ondergaan. Daarnaast zal u in Mongolië moeilijk werk vinden en gaat uw zoon hier al verschillende jaren naar school.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Mongoolse paspoort, een attest van het Mongoolse Ministerie van Gezondheid, een krantenartikel over de situatie en leefomstandigheden van arbeiders in Mongoolse textielfabrieken en medische attesten aangaande uw gezondheidstoestand neer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde in augustus 2007 uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u via een arbeidsovereenkomst tussen Mongolië en Tsjechië de mogelijkheid had als arbeidster in een Tsjechische textielfabriek te gaan werken. U was immers gestopt met werken in Mongolië wegens de ondermaatse werkomstandigheden in de fabriek waar u was tewerkgesteld. Nadat uw moeder was overleden in 2004 en uw huwelijk was spaak gelopen in 2005, had u evenmin nog enige morele en materiële steun in Mongolië. Omwille van de toekomst van uw zoon, wilde u graag naar het buitenland gaan. U kende geen andere problemen in Mongolië (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Op de vraag waarom u na het verlies van uw baan in Tsjechië niet naar Mongolië terugkeerde geeft u het antwoord dat u schrik had voor uw man. Echter blijkt uit uw verklaringen ook dat u al sinds 2005 helemaal geen contact meer met hem had, en dat u niet eens zeker bent dat hij nog in Mongolië verblijft (zie gehoorverslag CGVS p. 4-5). Hieruit kan dan ook geen vrees voor verdere mishandeling door hem worden vastgesteld. Uit uw bovenstaande moeilijkheden in Mongolië, kan geconcludeerd worden dat u louter omwille van familiale omstandigheden en economische motieven uw land van herkomst hebt verlaten. Deze elementen houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Dient in dit kader volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U en uw advocate Meester Suzanne van Rossem haalden inderdaad aan dat er reeds een verblijfsprocedure om medische redenen lopende is. U diende een beroep in bij de Raad van State tegen een eerdere negatieve beslissing van uw aanvraag. Het CGVS is echter niet bevoegd hierin een uitspraak te doen.

Toegevoegd dient te worden dat evenmin uit uw houding blijkt dat u in de zin van de Conventie van Genève een gegronde vrees koestert, u hebt immers reeds in 2007 het land verlaten maar hebt nooit eerder een asielaanvraag ingediend. U arriveerde in België in maart 2009, maar uw asielaanvraag dateert pas van 2 juli 2015. U verklaart dat u niet wist dat u in België (en eerder in Tsjechië) asiel kon aanvragen, maar hieraan kan weinig geloof worden gehecht gezien u dan wel op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van aanvragen tot regularisatie van uw verblijf (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Het gegeven dat uw regularisatieaanvragen die u indiende om humanitaire en medische redenen niet tot het gewenste resultaat van een verblijfsvergunning leidden, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging conform het Vluchtelingenverdrag. Immers verklaarde u dat u pas nadat u in België ziek bent geworden en nadat uw aanvraag tot regularisatie wegens uw gezondheidstoestand werd geweigerd, besloot een asielaanvraag in te dienen

(zie gehoorverslag CGVS, p.8). U haalde aan dat uw ziekte verergerd en u daarbovenop nog steeds moet gaan werken om hier te overleven. Volgens uw verklaringen zijn er geen andere redenen waarom u hier asiel aanvraagt. Het gegeven dat u voorts met uw eigen officiële paspoort Mongolië kon uitreizen zonder enige moeilijkheden te hebben gekend, wijst er eveneens op dat u geen vrees voor de Mongoolse overheid diende te koesteren. Dat u in oktober 2014 de Mongoolse ambassade in België contacteerde om zich te informeren naar een echtscheidingsprocedure vanuit het buitenland, bevestigt bovenstaande bevinding nogmaals (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Mongolië. Gevraagd naar uw concrete vrees bij terugkeer naar Mongolië, herhaalde u opnieuw dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omwille van uw nieraandoening. U vreest dat u geen medische behandeling kan krijgen in Mongolië en dat u er zal komen te overlijden wegens uw ziekte (gehoorverslag CGVS, p.12). Opnieuw dient te worden benadrukt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, zoals eerder reeds werd uiteengezet. U haalde geen andere vrees bij terugkeer aan.

Uw neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit, nationaliteit en gezondheidstoestand worden immers niet ter discussie gebracht door het CGVS. Het krantenartikel over de situatie in textielfabrieken te Mongolië is evenmin in staat de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin om te buiten. Het artikel beschrijft slechts een algemene economische situatie zoals u toegeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS p.6), doch vormt geen bewijs van vervolging noch van een reëel risico op ernstige schade bij uw terugkeer naar Mongolië.

Rekening houdende met geheel van voorgaande moet worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 en 2 afdeling A van de Conventie van Genève, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde in augustus 2007 uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u via een arbeidsovereenkomst tussen Mongolië en Tsjechië de mogelijkheid had als arbeidster in een Tsjechische textielfabriek te gaan werken. U was immers gestopt met werken in Mongolië wegens de ondermaatse werkomstandigheden in de fabriek waar u was tewerkgesteld. Nadat uw moeder was overleden in 2004 en uw huwelijk was spaak gelopen in 2005, had u evenmin nog enige morele en materiële steun in Mongolië. Omwille van de toekomst van uw zoon, wilde u graag naar het buitenland gaan. U kende geen andere problemen in Mongolië (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Op de vraag waarom u na het verlies van uw baan in Tsjechië niet naar Mongolië terugkeerde geeft u het antwoord dat u schrik had voor uw man. Echter blijkt uit uw verklaringen ook dat u al sinds 2005 helemaal geen contact meer met hem had, en dat u niet eens zeker bent dat hij nog in Mongolië verblijft (zie gehoorverslag CGVS p. 4-5). Hieruit kan dan ook geen vrees voor verdere mishandeling door hem worden vastgesteld. Uit uw bovenstaande moeilijkheden in Mongolië, kan geconcludeerd worden dat u louter omwille van familiale omstandigheden en economische motieven uw land van herkomst hebt verlaten. Deze elementen houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Dient in dit kader volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U en uw advocate Meester Suzanne van Rossem haalden inderdaad aan dat er reeds een verblijfsprocedure om medische redenen lopende is. U diende een beroep in bij de Raad van State tegen een eerdere negatieve beslissing van uw aanvraag. Het CGVS is echter niet bevoegd hierin een uitspraak te doen.

Toegevoegd dient te worden dat evenmin uit uw houding blijkt dat u in de zin van de Conventie van Genève een gegronde vrees koestert, u hebt immers reeds in 2007 het land verlaten maar hebt nooit eerder een asielaanvraag ingediend. U arriveerde in België in maart 2009, maar uw asielaanvraag dateert pas van 2 juli 2015. U verklaart dat u niet wist dat u in België (en eerder in Tsjechië) asiel kon aanvragen, maar hieraan kan weinig geloof worden gehecht gezien u dan wel op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van aanvragen tot regularisatie van uw verblijf (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Het gegeven dat uw regularisatieaanvragen die u indiende om humanitaire en medische redenen niet tot het gewenste resultaat van een verblijfsvergunning leidden, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging conform het Vluchtelingenverdrag. Immers verklaarde u dat u pas nadat u in België ziek bent geworden en nadat uw aanvraag tot regularisatie wegens uw gezondheidstoestand werd geweigerd, besloot een asielaanvraag in te dienen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U haalde aan dat uw ziekte verergerd en u daarbovenop nog steeds moet gaan werken om hier te overleven. Volgens uw verklaringen zijn er geen andere redenen waarom u hier asiel aanvraagt. Het gegeven dat u voorts met uw eigen officiële paspoort Mongolië kon uitreizen zonder enige moeilijkheden te hebben gekend, wijst er eveneens op dat u geen vrees voor de Mongoolse overheid diende te koesteren. Dat u in oktober 2014 de Mongoolse ambassade in België contacteerde om zich te informeren naar een echtscheidingsprocedure vanuit het buitenland, bevestigt bovenstaande bevinding nogmaals (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering,

of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Mongolië. Gevraagd naar uw concrete vrees bij terugkeer naar Mongolië, herhaalde u opnieuw dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omwille van uw nieraandoening. U vreest dat u geen medische behandeling kan krijgen in Mongolië en dat u er zal komen te overlijden wegens uw ziekte (gehoorverslag CGVS, p.12). Opnieuw dient te worden benadrukt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, zoals eerder reeds werd uiteengezet. U haalde geen andere vrees bij terugkeer aan.

Uw neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit, nationaliteit en gezondheidstoestand worden immers niet ter discussie gebracht door het CGVS. Het krantenartikel over de situatie in textielfabrieken te Mongolië is evenmin in staat de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin om te buiten. Het artikel beschrijft slechts een algemene economische situatie zoals u toegeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS p.6), doch vormt geen bewijs van vervolging noch van een reëel risico op ernstige schade bij uw terugkeer naar Mongolië.

Rekening houdende met geheel van voorgaande moet worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat het onredelijk is om te stellen dat verzoekster vroeger asiel diende aan te vragen en te verwachten dat zij op de hoogte is van de vreemdelingenwet, dat zij steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft willen doen en dat zij nooit geïnformeerd werd over het feit dat zij internationale bescherming kon aanvragen, stelt de Raad vast dat verzoekster hiermee haar nalatige houding geenszins kan verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen.

Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds dat zij niet wist dat zij in België (en eerder in Tsjechië) asiel kon aanvragen, maar hieraan kan geen geloof worden gehecht gezien zij dan wel op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van aanvragen tot regularisatie van haar verblijf en haar een advocaat werd toegewezen (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8, 10). Het gegeven dat haar regularisatieaanvragen die zij indiende om humanitaire en medische redenen niet tot het gewenste resultaat van een verblijfsvergunning leidden, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging conform het Vluchtelingenverdrag. Immers verklaarde verzoekster dat zij pas nadat zij in België ziek was geworden en nadat haar aanvraag tot regularisatie wegens haar gezondheidstoestand werd geweigerd, besloot een asielaanvraag in te dienen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Het argument dat haar raadsman tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de opmerking maakte dat zij zich in een vicieuze cirkel bevindt, deze niet kan onderbreken en rekening dient gehouden te worden met zowel de medische problematiek, het feit dat zij mishandeld werd door haar echtgenoot en het feit dat zij geen veilig onderkomen heeft in Mongolië, kan geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente vaststelling. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeksters asielaanvraag niet om redenen van overmacht laatsttijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoekster betrof, die zij niet op afdoende wijze weet te vergelijken.

Met het argument dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening houdt met de psychologische druk waaronder verzoekster leefde, kan zij geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat verzoekster louter omwille van familiale omstandigheden en economische motieven haar land van herkomst heeft verlaten. Deze elementen houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in

internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Zij geeft ook niet aan op welke wijze de psychologische druk waaronder zij zou hebben geleefd een invloed zou hebben op voormelde vaststelling.

Waar zij aangeeft dat zij mishandeld werd door haar man, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld zij al sinds 2005 helemaal geen contact meer met hem had, en dat zij niet eens zeker is dat hij nog in Mongolië verblijft (stuk 4, gehoorverslag, p. 4-5). Hieruit kan dan ook geen vrees voor verdere mishandeling door hem worden vastgesteld. Het argument dat er uit het administratief dossier onmogelijk kan worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheid om bescherming te krijgen is dan ook niet relevant.

Bijkomend stelt de Raad zelfs vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de mishandeling door haar echtgenoot op geen enkele manier ter sprake brengt. Er kan niet worden ingezien om welke redenen verzoekster een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoekster, waar zij thans beweert haar echtgenoot nog steeds te vrezen en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in haar asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoekster het element waarop zij thans haar asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoekster meent dat uit het administratief dossier op geen enkele manier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig onderzoek heeft verricht, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Waar zij thans aangeeft dat men mag verwachten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzoek verricht naar het statuut van alleenstaande vrouwen en moeders in Mongolië moet worden vastgesteld dat verzoekster nergens heeft verklaard dat dit problematisch zou zijn. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster zelf verklaarde dat zij sinds 2005 gescheiden leefde van haar echtgenoot en pas in 2007 naar Mongolië vertrok (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 9). Verzoekster heeft op geen enkele wijze te kennen gegeven dat het statuut van een alleenstaande vrouw en moeder in Mongolië problematisch was.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het gegeven dat zij in Mongolië zal moeten leven als een alleenstaande vrouw of als mishandelde echtgenote en zal worden gevisieerd omwille van haar sociale status, dient te worden opgemerkt dat dergelijke algemene beweringen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Waar verzoekster zich voorts de vraag stelt hoe zij ingevolge haar asielaanvraag in Europa zal worden behandeld bij een terugkeer naar haar land en op algemene wijze poneert dat zij vreest te zullen worden gearresteerd, gefolterd of mishandeld, dient te worden opgemerkt dat zij nergens eerder gedurende haar asielprocedure melding maakte van zulke vrees. Bovendien laat zij na om deze vrees op enige wijze te onderbouwen of te concretiseren. Zij brengt niet het minste begin van informatie bij ter staving van deze beweerde vrees en werkt niet *in concreto* uit waarom zij bij een terugkeer naar haar land louter ingevolge een asielaanvraag problemen zou dreigen te kennen.

De algemene beweringen dat zij gevlucht is uit haar land van herkomst omdat zij de bescherming van de overheid niet kan inroepen en dat de politie niet tussenkomt bij echtelijke problemen vinden geen enkele grondslag in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat zij in 2007 Mongolië heeft verlaten omwille van de werkomstandigheden in Mongolië (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9) en dat zij haar echtgenoot sinds 2005 niet meer heeft gezien (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5). De stelling dat zij zich meermaals heeft gewend tot de politie en dat haar situatie slechter en slechter werd, blijkt evenmin uit het administratief dossier. Dergelijke *post factum* verklaringen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bovenstaande pertinente vaststellingen. Dat Mongolië een van de meest corrupte landen is, de overheid alleen maar toekijkt en dat zij zich tot niemand kan wenden voor hulp zijn slechts algemene beweringen die verzoekster geenszins concreet aannemelijk maakt.

De verwijzing naar en toevoeging van berichtgeving met betrekking tot de corruptie in Mongolië en het statuut van alleenstaande vrouwen in Mongolië aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op wat voorafgaat, hieromtrent in gebreke.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.5. Verzoekster maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing geen enkel motief tot rechtvaardiging van de weigering van de subsidiaire bescherming bevat, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoekster vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF